చెదర

డా. వి.వి.బి. రామారావు

నాలుగు రోడ్ల కూడలి దగ్గర బస్సు ఆగింది. వీరావధాని సూటుకేసు పట్టుకుని బస్సుదిగి చుట్టూ చూశాడు.

అగ్రహారం వీధి వెలవెల బోతూ వుంది. విశాలంగా ఉండే వీధి ఇంత ఇరుకెలా అయిపోయింది?

బారెడు పొద్దెక్క బోతున్నా ఇంకా బద్ధకంగా ఒళ్ళు విరుచుకుంటున్నట్టుంది ఊరు.

లాగూ, చొక్కా తొడుక్కుని బేడ కాసు పట్టుకుని ఇంటిదగ్గర పరుగు మొదలెడితే నాలుగు రోడ్ల మధ్య కొచ్చేసరికి ఎగఊపిరి వచ్చేది. వెంకటేశం క్లబ్బులో బేడకి రెండు పూరీలు ఇచ్చేవాడు. పొట్లం కట్టించుకుని రంయ్‌మని ఇంటికొచ్చి కూరతో తడిసిన పూరీలు తింటుంటే మజాగా ఉండేది.

"ఈ వెధవకి క్లబ్బులంటపడి తినడం ఇష్టం.... అదేం ప్రారబ్ధమో, అది ముచ్చట వీడికి" అనేది అమ్మ.

"పోన్లెవే కుర్ర నాగన్న. మరో రెండేళ్ళొస్తే వాడికే తెలుస్తుంది!" అనేది దొడ్డమ్మ.

అటుతిరిగి చూశాడు. క్లబ్బుకి బదులు గాజుల దుకాణం వెలిసినట్టుంది అక్కడ. వెనుకనున్న మర్రిచెట్టు కలకలలాడుతూ" నేనెప్పుడూ పచ్చగా ఇక్కడే ఉంటా" అంటూ నిండుగా నిలబడి చిరుగాలికి మనసులో గీతం ఆలాపన చేస్తున్నట్టు కనపడింది.

అవధాని ఒక్కక్షణం ఆగాడు. అన్ని ఊళ్ళలాగే ఈ ఊరూ పెరిగిపోయింది. ఇప్పుడు జనాలకి ఉరుకులూ, పరుగులూ.

వీధి మొదట ఇంటి కప్పుమీద మొక్కలు మొలచిపోయాయి. రోడ్డు ఎత్తయిపోయిందేమో ఇళ్ళు లోపలికి దిగబడిపోయాయి.

తమ ఇల్లు పెంకు జారిపోయింది. చూరు బల్ల ఎప్పుడు పోయిందో. జాలిగా, చీదరగా, తల దించుకున్నట్టుంది. గుమ్మంలో కొచ్చి తలదించుకున్నాడు.

"పెదనాన్నా!" పొగలోకి కేకవేశాడు.

"ఎవరూ?" అంటూ చిన్న బట్ట కట్టుకున్నావిడ తలుపు వారనుంచి అడిగింది.

"నేను వీరావధాన్ని!"

"రా నాయనా లోపలికి రా....ఏమండీ? బుజ్జిగాడు!" దొడ్డమ్మ మాటలు వింటుంటే గుండెల్లో ఆనందం నిండిపోతున్నట్టుంది.

"చంటివాడు లేవో! అల్లరి వాళ్ళు చెయ్యక మనం చేస్తామా? వాడిమీద చెయ్యిచేసుకుంటే నామీద ఒట్టే!!" దొడ్డమ్మ వాడేసుకునేది అమ్మ కొడుతూ ఉంటే.

"ఏమండోయ్! రండి ఇలా....మీ పెదనాన్న కెప్పుడూ మొక్కలూ, మోళ్ళూ, అవే ప్రాణం...."

దీక్షితులుగారు గావంచాకి చెయ్యి తుడుచుకుంటూ వచ్చారు.

"ఒరే బుజ్జిగాడివా? ఎన్నాళ్ళకి కంటపడ్డావ్.... అంతా కులాసా?"

"ఆఁ!"

"కాళ్ళు కడుక్కో! కాఫీ తెస్తా!"

పొగ ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తుండగా పెట్టి బల్లమీద ఉంచి పెరట్లోకి వెళ్ళాడు అవధాని.

ఎక్కడికో వచ్చినట్టుంది. ఎదురుగా ఎత్తయిన గోడ విశాలమయిన పెరడేమయిపోయింది?

గోడవెనుకే పెద్ద సిమ్మెంటు మేడ.

"పిల్లలూ వాళ్ళూ కులసా? అమ్మనీ, కోడలినీ, పిల్లలినీ తీసుకరాలేకపోయావా?" కాఫీ గ్లాసు అందిస్తూ అడిగింది దొడ్డమ్మ.

"దూరా భారం కదు దొడ్డమ్మా, ఎన్నాళ్ళ నుంచో అనుకుంటుంటే ఇప్పటికి వీలయింది!"

"పిల్లవాళ్ళేం చేస్తున్నార్రా అబ్బీ!" దీక్షితులుగారు అడిగారు.

"పెద్దవాడు ఇంజనీరింగు అయిపోయింది. అమ్మాయి బియ్యే ఈ సంవత్సరంతో ఆఖరు ... మరి మనవాళ్ళు ...?

"ఏం చెప్పమంటావ్! ఎవరి ఖర్మకు ఎవరు కర్తలు? దౌర్భాగ్యం ఏమిటో, లేక లేక పుట్టిన నా కొడుకు ప్రయోజకుడు కాలేదు. వాడి సంగతి మరి అడక్కు ... నిన్ను చూసి నా విచారం మటుమాయమై పోయింది. వంశోద్ధారకుడివి నువ్వే. ఇన్నేళ్ళొచ్చి కుటుంబానికి నేనేమీ నిర్వాకం చేయలేకపోయాను. పెరడంతా అమ్మవలసి వచ్చింది. వాళ్ళు చెట్టు కొట్టేసి ఇల్లు కట్టుకున్నారు. ఒక్కొక్క చెట్టు కొడుతూ ఉంటే నా కాళ్ళూ, చేతులూ నరికేస్తున్నట్టనిపించింది ... చెల్లి అత్తారింట్లో ఉంది. దానికి ఇద్దరు పిల్లలు. దాని పెళ్ళికెగా మనమంతా తిరుపతిలో కలిశాం ... సంతోషం నలుగురితో పంచుకోవడమే నాకు తెలుసు ... నీ బాధ్యతలు నీకున్నాయి. ఎంత చెట్టుకి అంత గాలి. నిన్ను అడగడానికి నోరు రాలేదు. మీ అమ్మ అనుమతయినా తీసుకోకుండా పెరడు పొలం వడమటి భాగం ముక్కముక్కలు చేసి పబ్బం గడుపుకున్నాను!"

దీక్షితులుగారు నిట్టూర్చారు.

"వేన్నీళ్ళు పెట్టా! స్నానం చేస్తావా?" అన్నపూర్ణమ్మ అడిగింది.

"నూతి దగ్గర పోసేసుకుంటాలే!"

స్నానం చేసి అవధాని దొడ్డమ్మ ఇచ్చిన మడిపంచ కట్టుకుని సంధ్య వార్చడం అయిపోయాక గోడకి జేరగిలబడి అడిగాడు "దొడ్డా! తమ్ముడు ...?"

"ఈ ఊర్లోనే అద్దె ఇంట్లో ఉంటున్నాడు. తండ్రికీ కొడుక్కీ పడదు. వాడు ఇక్కడికి రాడు. వాడింటికే ఎప్పుడొస్తాడో, ఎప్పుడు వెడతాడో కోడలికే తెలియదు. లేక లేక పుట్టాడు. మురిసిపోయాను ... కాని వాడి కడుపున ఒక కాయ కాయలేదు. డబ్బు బాధ దేవుడు దయవలన నాకు ఎప్పుడూ లేదు."

అన్నపూర్ణమ్మ కన్నీళ్ళు నింపుకుంది.

"ఊరుకో దొడ్డా! మంచివాళ్ళకి అన్నీ మంచిగానే జరుగుతాయి. గ్రహచారం బాగులేక పెద్ద పెద్దవాళ్ళు కష్టాలు పడ్డారు. మనం ఎవరికంటే గొప్ప? ... నేను వెళ్ళి తమ్ముడిని చూసి వస్తా ... మేమమయితే పెద్దనాన్న ముందు పడడానికే భయపడి వణికిపోయేవాళ్ళం ... ఆ దర్జా, ఆ హుందా ... నాన్న పోయినందుకు మీరుండబట్టి కాని మేం ఏమయిపోయేవాళ్ళం? అమ్మా నేనూ మిమ్మల్ని తలచుకోని రోజుండదు. అంతా మీ ఆశీర్వాదమే అంటుంది అమ్మ. ఈ మధ్య వొణుకులూ పట్టూ అవీ! 'వయసయిపోయిందిరా!' అంటుంది అమ్మ".

"అదేమిట్రా నాకంటే పదేళ్ళు చిన్నది ... దానికి చిన్నతనంలోనే భగవంతుడు అలా చేశాడు.' అన్నపూర్ణమ్మ కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంది.

"దొడ్డమ్మా, పెదనాన్న ఏరీ?"

"ఎక్కడికెళతార్రా... పొలానికని వెళతారు... ఏం పొలమో ఏమో! చాప చిరిగి చదరంతయింది. అలాగే కాలక్షేపం చేస్తున్నాం... ముంతి వంకాయ ఇష్టమనేవాడివి... చేస్తున్నా!"

పన్నెండు అవుతుంటే దీక్షితులుగారొచ్చారు.

"ఎన్నాళ్ళయిందోన్నా అబ్బీ! ఇల్లు ఇన్నాళ్ళకి మళ్ళీ కలకలలాడుతోంది... ఒయ్ నే కాళ్ళు కడుక్కుని వస్తా, వడ్డించు!"

భోజనాలంతసేపూ ఆ మాటా, ఈ మాటా చెబుతూనే ఉన్నా చేతులు కడుక్కున్న తరువాత దీక్షితులుగారి ముఖం గంభీరమైపోయింది.

"చిన్న వాడివి. తమ్ముడి కొడుకువి. నా కళ్ల ముందు పుట్టిన వాడివి... నా బాధ్యత నేను నెరవేర్చడం ధర్మం... దొడ్డ మనసు మనిషివి. చిన్న వాడివి. నిన్ను పొగడకూడదనుకో... ఉమ్మడి కుటుంబం. ఎన్నేళ్లనుంచో మీకు నేనేమీ ఇవ్వడం లేదు. ఆస్తిలో నీ వాటా నీకివ్వాల్సిన బాధ్యత నాకుంది.. నువ్వడిగినాఅడగకపోయినా సరే!"

"పెదనాన్నా!" అవధానిగొంతు జీరబోయింది.

"మీరు నన్ను ఎంత గారంగా చూశారో ఆ కానుగచెట్టూ, ఆ నేరేడు చెట్టూ, ఆ జామచెట్టూ కళ్ళారా చూశాయి. అవి తేవుకొని నేనున్నాను. పిల్లల్ని చుట్టూ కూచోబెట్టుకుని పెరుగూ బువ్వా చేతిలో ముద్దలు పెడుతూఉంటే దూరంగా నిలబడి

తలలూపుతూ ఉండేవి ఆ చెట్లు. పచ్చగా, ఎత్తుగా, గుబురుగా ఉన్న చెట్లని చూస్తే నాకు దొడ్డమ్మే గుర్తొస్తుంటుంది ఎక్కడున్నావసరే. పెరట్లో చెట్లు పోయాయని నేను గుడ్లనీరు కుక్కుకుంటూ ఉంటే నాకు ఆస్తి మనసులో మెదులు తోందను కుంటున్నారు. ఆస్తి అడగడానికి వచ్చాననుకుంటున్నారు..... దొడ్డమ్మా నువ్ చెప్పు! మనిషికి డబ్బు ఎంతవరకూ అవసరం? అది నిజంగా మనల్ని ఎంతో దూరం తీసుకెళ్ళ గలదంటావా? నిజానికి సంపాదనే గొప్పనుకుంటే ఎవరితో పోటీ చేయగలం, ఎంతవరకూ చెయ్యగలం? చేసి ప్రయోజనం ఏముంది?"

అన్నపూర్ణమ్మ లేచి వచ్చి చంటాడిని నిమిరినట్టు అవధాని కళ్ళు తుడిచి శిరసు నిమిరింది.

"అదికాదురా, నే ముందేచెప్పాగా! .... నీ చేత చెప్పించుకునే స్థితికి దిగజారలేనురా!... వంశవృక్షం చివరికి కుక్కమూతి పిందె వేసిందని క్రుంగి పోతున్నాను. లేక లేక పుట్టిన కొడుకు వంశోద్ధారకుడవుతాడనుకున్నాను.... వాడు డబ్బు సంపాదించ లేడని నాకు విచారం లేదు. చదువు అబ్బలేదనీ బాధపడలేదు.... నిజానికి నేను వంశానికి చేసిన నిర్వాకం ఏముంది? ఉన్నదే నిలబెట్ట లేక పోయాను.... అందుకూ విచారంలేదు. కలిమి లేములు కావడి కుండలు.... నాతో పోట్లాడి ఆస్తి

వాటా అంటూ మడి చెక్క రాయించుకుని అమ్మేశారు. ముఖంచూపించ లేక ఇల్లు వదలి వెళ్లి పోయాడు. కుక్క మూతి పిందెకి అంతకంటే ఏం చేతనయి చస్తుంది?"

"నువ్ మనసుకష్టపెట్టుకోకు పెదనాన్నా.. దొడ్డమ్మ అంతా చెప్పింది . నేను .."

"అదిసరేలేవోయ్! వాడు మూర్ఖుడు వాడి మనసు రంజింప చెయ్యడం అవివేకం నీకు రావాల్సిన ఆస్తి ఆపొలంలోనే ఇద్దామని నా అభిమతం.. నాకు వారసుడివి నువ్వే.. కాగితం రాయించి తీసుకొచ్చా!"

"ఎంత పని చేశారు పెదనాన్నా! నాకు అన్నం పెట్టి చెయ్యి కడిగిన దొడ్డమ్మనీ, మిమ్మల్నీ చూడాలనీ, మీ ఆశీస్సులు పొందాలనీ . అంతదూరంలో ఉండి మీకు ఏమీ చెయ్యలేక పోయాను. ఆస్తి ఊసు మరితేకండి! నన్ను అపార్థం చేసుకోకండి!"

"అపార్థం ఏమిట్రా వెర్రినాగన్నా!.. రోజులు ఎలా మారిపోయాయో తెలుసుకోలేదను కుంటున్నావా? మాతాపుత్రే విరోధాలు హిరణ్యాయ నమోనమః అని ఊరకే అన్నారా? . చిన్న దాని పెళ్ళికోసం పెరడు అమ్మేశాను. మనందరినీ తమ చేతులతోకా పాడుతున్న వృక్షాలన్నీ నేల కొరిగాయి . కూచున్న కొమ్మను సైతం నరుక్కున్నాను మేం ఉండడానికి ఈ కొంపచాలు .. ఇక ఎక్కడికి పోతాం? పోగలం? ఇవి చేతులు కావు. "

"పెదనాన్నా!. .. మీరు మనసు కష్టపెట్టుకున్నారు ఇలా అని తెలిస్తే రాకపోయే వాణ్ణి '

"ఎందుకండీ మీ మనసు కష్ట పెట్టుకుని వాడినీ హింసిస్తారు వాడు అడగనిదే "

"వాడు అడగడు అలాగని మనం ఇవ్వడం మానేస్తామా? . వాడు మనబిడ్డలా కాదు కాని మనగౌరవం .. . '

దీక్షితులు గారి ముఖం చూచి అవధాని పెరట్లోకి వెళ్ళి పోయాడు

అతను తిరిగి వచ్చే సరికి ఆయన ఇంకా మాటాడుతూనే ఉన్నారు . "కాలక్షేపం బహు ఖేమగ్గా జరుగుతోంది నా కొడుకులాంటి మూర్ఖుల్ని పెంచడం కంటె చెట్లు పెంచడం మహోత్కృష్ట మైనదని గ్రహించాను రకరకాల మొక్కలు పెంచి వాటిని అమ్ముకుని పొట్ట పోసుకుని విశ్వశ్రేయానికి నాకు చేత నయిన కృషి చేస్తున్నాను అబ్బీ ' మన పేరు మారిపోయింది తెలుసా .. . దీక్షితులు గారంటే ఎవరికీ తెలియదు- మొక్కల పంతులు గారను చంటి పిల్లాడు కూడా చెప్పేస్తాడు. "

వీరావధానికి కళ్లవెంట నీళ్ళు బొటబొటా కారిపోయాయి.

"మీరు వెళ్లి పడుకోండి! అంటూ అన్నపూర్ణమ్మ భర్తను లోపలికి పంపించేసింది

–"దొడ్డా పెద్దనాన్నలో చాలా మార్పు వచ్చింది సుమా అంతసేపు ఎదురుగా కూచుని ఎలా మాటాడానో, నాకే ఆశ్చర్యంగా ఉంది . నాకు ఫల సాయం ఆస్తి హక్కు ఇవ్వలేదంటారేమిటీ.

చదర

కాలేజీలో నేను చదువు కోడం ఎలా చదువుకున్నానూ? నాకోసం ఎంత ఖర్చు చేశారు? అవి నేను మరిచిపోయానను కున్నారా? కుటుంబంలో మొట్ట మొదట కాలేజీలో చదువుతున్నానని- తండ్రిలేని బిడ్డననీ... నా ఎడల మీరు చూపించిన ఆదరమూ, అనురాగమూ నేను మరిచి పోగలనా? మరిచి పోతే నాకు పుట్టగతులుంటాయా?. దొడ్డాఅమ్మ నీతో ఒక్క మాట చెప్పమంది ఈవయసులో మీరిద్దరూ ఇక్కడ ఒంటరిగా ఉండడం ఎందుకు? నాతో వచ్చెయ్యండి!"

"పిలిచావ్ రా నాన్నా! అదే సంతోషం.. . నా కయితే ఏ అభ్యంతరమూ లేదు ఆయన సంగతి నీకు బాగా తెలియదు రెండు రోజులు ఆగి ఆ మాట ఆయనతో అను. ఆయన అవునని నేను రాకపోతే నీ మీద ఒట్టే!"

దొడ్డమ్మ అలా ఎందు కందో అవధానికి అంతుపట్టలేదు

సాయంకాలం పొలానికని ఇద్దరూ బయలుదేరారు

ఆ భాగం అమ్మేశాను ఇదిమనబాగం . ' దీక్షితులు గారు అవధానికి చూపించారు

'ఇక్కడ ఏం పండుతుందీ' అన్న ప్రశ్న బయటకు రాబోతూ ఉంటే పెదిమల మధ్య బిగపట్టేశాడు

పొలం పొలంలా లేదు తోటలా ఉంది. మామిడి చెట్లు, కొబ్బరి చెట్లు, నేరేడు చెట్లు - జామచెట్లు

– ఢిల్లీ శివార్లలో పాతికవేలిస్తే ఎకరం తోట వేస్తారు ఆరేళ్ల తరువాత తోట మనదేనట మనం అమ్ముకోవచ్చు మనం అమ్మాలనుకుంటే వాళ్లే తోట నరుక్కుని యాభై వేలిస్తారు . మీతో చెబుదామని వచ్చాను"

చెట్లు నరకడం సులువు. పెంచడం కష్టం మూడెకరాల మామిడి తోట చేజేతులా అమ్మేశాను వాళ్ళయినా ఉంచుకున్నారా – బొగ్గులు చేసి అమ్మేశారు చెట్టు పెరిగి కాయ కాయడానికి ఎన్నాళ్ళు పడుతుంది! ఒక్క రోజులో కాల్చి పారేస్తాం. చెట్లు నరకడం వల్లనే దేశం ఇలా తగులబడి పోయింది నా మాటలు వెర్రి వాడి మాటలంటే నేనేం చెయ్యను?"

మరేం మాటాడ కుండా ఇద్దరూ ఇంటికి వచ్చేశారు.

మరుసటి రోజు ఉదయాన్నే అవధాని బాల్య మిత్రుడు కృష్ణయ్య నాయుడి దగ్గర కెళ్ళాడు.

"ఓరి నువ్వా! వీరావధానివి కదూ! ఢిల్లీలో స్థిరపడి పోయావన్నారు... ఎన్నాళ్లకి కలిశాంరా!' అంటూ క్రిష్ణయ్య ఆదరంగా పలకరించాడు.

"బావున్నావా! పిల్లా మేకా... అంతా కులాసా!"

చిన్నతనం కబుర్లు కలబోసుకుంటూ రెండు గంటలు గడిపేశారు బాల్యమిత్రులిద్దరూ.

"ఒరేయ్! నువ్వో ఉపకారం చెయ్యాలి .. ఆస్తిలో నా వాటా పెదనాన్న కిచ్చేస్తూ కాగితం రాసేయ్! లాయరువు కదా, నీకు అన్నీ తెలుస్తాయి . .."

"అదెంత పని . నీ పిల్లలు ..."

"వాళ్లకి ఇక్కడికి రావాలని ఉండదు .... రాలేరు. . పెదనాన్నకి ఈ ఆస్తే ఆధరవు నీకు తెలుసు కదా!"

కృష్ణయ్య మారు మాటాడకుండా కాగితం తయారు చేశాడు

ఎలాఉంది ఈ ఊర్లో భూమిధర పతమట భూమి పెదనాన్న ఎవరికో అమ్మేశాడట

'ఏముందిలెద్దూ భూములుంటే ఏం లాభం? మనవాళ్ళు పండించడం సుమారు అసాద్యం నీలాంటి వాళ్లెవరూ భూమి కొనలేరు కొనరు కొన్నా ప్రయోజనం లేదు ఉన్నమాట అది

–అక్కడ నుంచి నేరుగా అవధాని తమ్ముడు సుబ్బావదాని ఇంటికి వెళ్ళాడు

నిద్రపోతున్నారు" అంది ఇల్లాలు

నాపేరు వీరావధాని ఢిల్లీ నుంచి వచ్చాను

ఆవిడ లోపలకు వెళ్లి భర్తను లేపి తీసుకొచ్చింది.

ఏంరా బావున్నారా అంతా!

ఆఁ! నాన్న మాటలు నమ్మకు ఆయనకు అదోలాంటి వెర్రి పట్టుకుంది ఇప్పుడే కాదు - సుమారు ఆరేళ్ళయింది. మొక్కలు పెంచడం, నారు అమ్మడం చెట్లు పెంచటం ఇలాంటి కబుర్లేవో చెబుతున్నారాయన ఎన్ని మొక్కలు అమ్మితే

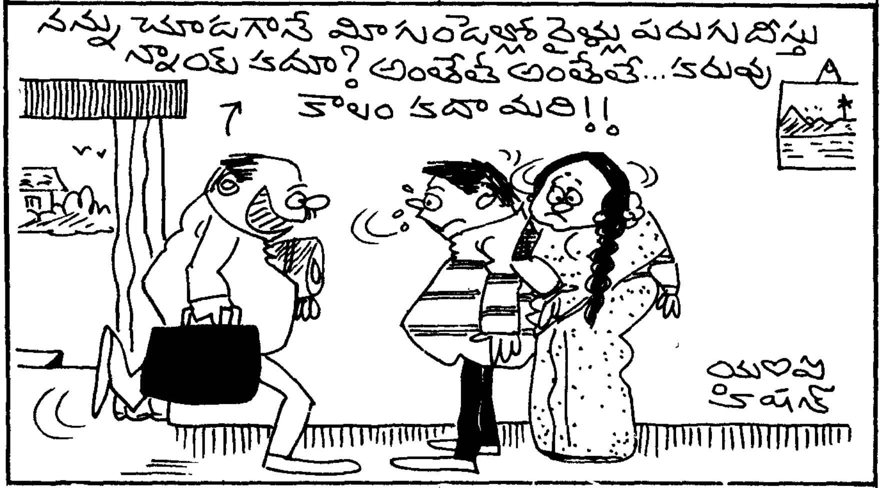

జీవితం గడుస్తుంది చెప్పు చదువంటే నాకు అబ్బలేదు. లారీ నడపడం నేర్చుకున్నా మెల్లగా కష్టపడి ఓ అర్కణా వాటా కూడా సంపాయించా నా వాటా తీసుకుని అమ్మిపారేశా అది నాన్న గారికి నచ్చలేదు నాకు వేత నయింది ఇంటికి పెడుతూనే ఉన్నా నన్ను చూస్తే నాన్న గారికి విపరీతమైన అసహ్యం ఏర్పడి పోయింది అక్కడికి వెళ్ళడం మానేశాను అమ్మే వచ్చి చూసి పోతూ ఉంటుంది నా కడుపున ఓ కాయ కాయలేదని అమ్మ బెంగ మన చేతిలో ఉందా? ఇంతకీ బిడ్డను పెంచడం – అందునా ఈ రోజుల్లో – బడిలో చేర్పడమే కష్టం నాకు ఆవిచారం లేదు అమ్మ ఏమయినా చెప్పిందా?

"లేదురే ' అవధానికి ఏమనాలో తోచలేదు

'అమ్మకి విషయమంతా తెలుసు ఆయన మొండి మనిషి. ఆయన మాటలు వింటే నేనే ఏదో ద్రోహం చేశానని నమ్మేస్తావు . వ్యవసాయం చేసే స్థితి దాటి పోయింది ముక్కలు ముక్కలు చేసి అస్తి అంతా కర్పూరం అయిపోయి. హరించుకు పోయింది మొక్కలంటూ పెంచారు. బేరాలు లేక వృక్షాలయి పోయాయి. నేరేడుచెట్లు, రావి చెట్లు ఎందుకు పనికి వస్తాయి చెప్పు' ఎవరి వెర్రి వాళ్ళకి ఆనందం సుబ్బావధాని ముఖం ఎర్రగా అయిపోయింది

పోన్లెద్దూ! పెద్దాయన... మనమే పదిమంది ఉన్నాంకనకొ . ఆయన మనసు మనకు తెలుసు. మనం అన్నదమ్ములం నేనూ మరో నాలుగేళ్ళలో

చదర

పించనీ పుచ్చుకుంటున్నా పిల్లల సంగతి మనం చెప్పలేం ఉన్న ఊరూ, కన్న తల్లీ అన్నారు ఇక్కడో ఇంత భూమి కొనాలనీ, ఇల్లు బాగు చేయించాలనీ ఆశ పెద్ద నాన్న ఋణం నేను తీర్చుకోలేనురా నువ్వేమేనా అను ఆయన మనసు మంచిది

సంతోషం కాని వ్యవసాయం నీవల్లవుతుం దంటావా?

అదే ఆలోచిస్తున్నాను

'ఆలోచించు కాని నాన్న మాటలు నమ్మకు నాన్న గారికి పిచ్చి ముదురుతోంది రోజుకి పది రూపాయల కూలికి మొక్కలు నాటే ఉద్యోగంలో చేరాలని అనుకుంటున్నారని అమ్మ చెప్పింది '

వీరావధానికి చెమటలు పట్టేశాయి. ఇంటికి రాగానే "దొడ్డమ్మ, పెదనాన్న ఏరీ?" అని అడిగాడు.

పెరట్లో గోతులు తవ్వుతుంటే ఆయన వంక తదేకంగా చూశాడు

"మన పొలం– అదేతోట – పక్కన ఉన్న భూములు ఎవరివి?'

"శివరామకృష్ణుడి తమ్ముడి కొడుకు కృష్ణయ్యది.... ఏం?"

"అది కొంటే?"

"భేషుగ్గా ఉంటుంది ."

పావు గంటలో కృష్ణయ్య 'దగ్గరకు వెళ్ళాడు అవధాని. ..

"ఏం రా! మరేమయినా ఆలోచన వచ్చిందా? రిజిస్టర్ చేయించలేదుగా.. . ఫరవాలేదులే... "

"అది కాదురా.... మా పొలం పక్కనున్న భూమి "

"ఉత్త బంజరు.. . నాదే.. సీలింగులోకి రాకుండా అమ్మేద్దామనే అనుకుంటున్నా .. ఎవడు కొంటాడులే ..."

"అది కాదురా, నేను కొందామని.. ..

'ఎన్ను చూజూస్తూ నేను . . పనికి రాదురా బాబూ!"

"అసలు ఎంత వస్తే ఇద్దామనుకుంటున్నావ్?"

"ఏడు వేలు వస్తే గొప్ప.... నీ కయితే ఆరువేలకే ఇస్తా!"

"రేపే రిజిస్టరీ చేయించుకుంటా!" వీరావధాని లేచి వెళ్ళి పోయాడు.

కృష్ణయ్య ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

నాలుగు రోజుల తరువాత బయలు దేరుతూ అన్నాడు అవధాని: "పెదనాన్నా! ఇవిగో కాగితాలు... రెండెకరాలు కొన్నా.... భూమి కాస్త బాగు చేయించి సరుగుడు తోట వెయ్యండి.... మీ పేరన రాయించా.... ఇదిగో ఖర్చులకి డబ్బు.... దొడ్డమ్మ, నీ ఆశీర్వచనం." అంటూ ఇద్దరి కాళ్ళకూ వంగి నమస్కరించాడు.

"సరే వృక్ష వంశానికి అంకురార్పణ చేస్తా!" అంటూ మిలమిల మెరుస్తున్న కళ్ళతో "చిరంజీవ-శతాయుష్మ!" అంటూ దీవించారు దంపతులు.

కనుకొలకుల్లో నీళ్ళు నింపుకున్నాడు అవధాని. □

శ్రీరస్తు - శ్రీ త్రిపురసుందరి వరప్రసాదాంచితము

ఆంధ్రపత్రిక

పూర్తి ఆఫ్‌సెట్ ముద్రణతో వెలువడినది

ప్రభవనామ సంవత్సర పూర్ణశాస్త్రీయ పంచాంగము

పూర్తి ఆఫ్‌సెట్ ముద్రణతో వెలువడినది

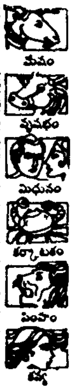

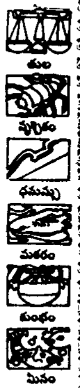

'దైవజ్ఞచిన్తామణి' శ్రీ ఏడపర్తి చినకృష్ణమూర్తిశాస్త్రి,

'భాషాప్రవీణ' శ్రీ సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రి సిద్ధాన్తి సోదరులచే గుణించబడినది.

రిజిష్టర్డు బుక్ పోస్టు ద్వారా రు 11-00.

ఆంధ్రపత్రికా కార్యాలయము

గాంధీనగరం – విజయవాడ - 3. — బషీర్‌బాగ్ – హైదరాబాద్ - 29.

ప్రతి 1-కి రూ. 5-00